

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **N. D. U.**, zastoupený Mgr. Barborou Černou, advokátkou se sídlem Praha 8, Čimická 717/34, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2025, č. j. 2 A 24/2025 – 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 5. 2. 2025, č. j. KRPA-8331-14/ČJ-2025-000022-50, uložilo žalobci dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a současně mu byla stanovena lhůta k opuštění území České republiky do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí. Žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 4. 2025, č. j. CPR-8108-3/ČJ-2025-930310-V237, změnila prvostupňové rozhodnutí tak, že se rozhodnutím nestanovuje doba k opuštění území členských států Evropské unie a smluvních států, nýbrž doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států. Ve zbylé části bylo rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrzeno.

[2] Proti poslední uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) nadepsaným rozsudkem zamítl.

[3] Žalobce namítal, že po zpětvzetí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny podal dne 9. 9. 2024 novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání v důvěře v poučení obsažené v usnesení Ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2024, č. j. OAM-1821-10/DP-2024 (dále též jen „usnesení

Ministerstva vnitra“). V tomto usnesení bylo uvedeno, že jeho dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců považuje za platné, a žalobce z toho dovozoval, že i po podání nové žádosti bude jeho pobyt na území nadále oprávněný na základě fikce pobytu. Současně tvrdil, že správní orgány měly zohlednit jeho dobrou víru a nestandardní postup Ministerstva vnitra při vyřizování této žádosti.

[4] Městský soud tuto argumentaci nepřijal. Uvedl, že citované usnesení Ministerstva vnitra se vztahovalo výlučně k tehdy projednávané žádosti žalobce ze dne 29. 12. 2023 o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny, k níž se fikce pobytu skutečně vázala. Z formulace tohoto usnesení podle městského soudu nebylo možné dovodit příslib, že podáním nové žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vznikne žalobci další fikce oprávněného pobytu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015 - 32, městský soud zdůraznil, že zákon nepřipouští tzv. *řetězení fikcí pobytu* prostřednictvím opakovaného podávání dalších žádostí. Uzavřel proto, že žalobce pobýval na území neoprávněně od 2. 10. 2024, tedy ode dne následujícího po právní moci usnesení o zastavení řízení o jeho původní žádosti, až do 6. 1. 2025, kdy byl kontrolován policií.

[5] Městský soud dále posoudil námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Konstatoval, že správní orgány se kritérii podle § 174a zákona o pobytu cizinců řádně zabývaly. Vyšly zejména z výpovědi žalobce, podle níž je svobodný, bezdětný, nemá vyživovací povinnost, se žádným občanem Evropské unie nesdílí společnou domácnost, v České republice nevlastní majetek a v zemi původu mu nic nehroží. Městský soud zdůraznil, že žalobci nebyl uložen zákaz vstupu na území členských států Evropské unie, ale pouze povinnost vycestovat, aby mohl případně usilovat o legalizaci dalšího pobytu ze zahraničí. Za těchto okolností dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života žalobce, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel uvádí, že při svém postupu vycházel z usnesení Ministerstva vnitra, kterým nebyla povolena změna obsahu jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny. V odůvodnění tohoto usnesení bylo uvedeno, že jeho dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pokládá za platné a že mu nic nebrání podat samostatnou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Na základě tohoto poučení stěžovatel vzal původní žádost zpět a dne 9. 9. 2024 podal novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání v přesvědčení, že jeho pobyt bude i nadále legální na základě fikce pobytu. K tomu však nedošlo a následně mu byla uložena povinnost opustit území.

[8] Podle stěžovatele městský soud nesprávně zúžil předmět sporu pouze na otázku, zda podáním nové žádosti mohla vzniknout další fikce oprávněného pobytu. Zdůrazňuje, že neusiloval o „řetězení fikcí“, nýbrž namítal, že byl odůvodněním usnesení Ministerstva vnitra uveden v omyl ohledně procesně nejbezpečnějšího postupu. Tato okolnost měla být podle něj významně zohledněna při posouzení závažnosti jeho protiprávního jednání, míry jeho zavinění a dobré víry, a v konečném důsledku i při hodnocení přiměřenosti dopadů

pokračování

rozhodnutí o povinnosti opustit území. Formulace obsažené v usnesení Ministerstva vnitra, zejména tvrzení, že jeho dosavadní povolení se „*pokládá za platné*“ a že mu podáním nové žádosti „*objektivně nemůže vzniknout žádná závažná újma*“, představovaly kvalifikované ujištění orgánu veřejné moci způsobilé založit legitimní očekávání. Přestože takové ujištění nemohlo samo o sobě legalizovat pobyt v rozporu se zákonem, mělo být zohledněno při hodnocení intenzity protiprávního jednání stěžovatele a při posouzení přiměřenosti zásahu do jeho práv. Městský soud se však s tímto aspektem nevypořádal, ač sám odkázal na povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že považuje rozsudek městského soudu, jakož i svůj postup, za souladný se zákonem. Navrhla proto kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou.

[10] Vzhledem k tomu, že v nyní projednávané věci před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve přijatelností kasační stížnosti, neboť podle § 104a odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud v těchto případech odmítne kasační stížnost jako nepřijatelnou, jestliže *svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele*.

[11] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS; ta se uplatní též v nyní souzené věci (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Kasační stížnost je tak přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje rozporná (nejednotná) judikatura, nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná v případech zásadního pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021 - 23, nebo jeho usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31).

[12] Stran *přesahu vlastních zájmů* z pohledu výše uvedených kritérií stěžovatel v kasační stížnosti nic netvrdil. Uplatněné kasační námitky neobsahují důvody, které by mohly založit přesah stěžovatelových vlastních zájmů, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku městského soudu rovněž neshledal žádná pochybení, tím spíše pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] Kasační stížnost není přijatelná.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že městský soud nedostatečně zohlednil jeho dobrou víru a legitimní očekávání vyvolaná odůvodněním usnesení Ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2024, č. j. OAM-1821/DP-2024. Podle stěžovatele u něj mohl text tohoto usnesení objektivně vyvolat přesvědčení, že podáním nové žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dojde k pokračování jeho oprávněného pobytu na území na základě fikce podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Městský soud se podle něj s touto argumentací nevypořádal dostatečně a nesprávně omezil svůj přezkum pouze na otázku, zda podáním další žádosti mohla vzniknout nová fikce pobytu.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal, že by napadený rozsudek trpěl vadami tvrzenými v kasační stížnosti. Městský soud se se všemi žalobními námitkami vypořádal srozumitelně, logicky a v rozsahu odpovídajícím jejich obsahu. Přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč odůvodnění usnesení Ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2024 nemohlo založit legitimní očekávání, že podáním nové žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu vznikne stěžovateli další fikce oprávněného pobytu. Kasační námitky tak v podstatě pouze opakují argumentaci již uplatněnou v řízení před městským soudem, s níž se tento soud řádně vypořádal.

[16] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že fikce oprávněného pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců slouží pouze k zachování kontinuity pobytového oprávnění po dobu rozhodování o konkrétní žádosti a není kvalitativně totožná s vlastním povolením k dlouhodobému pobytu. Nelze ji proto využít k podávání dalších pobytových žádostí způsobem, který by vedl k tzv. *řetězení fikcí pobytu* a tedy fakticky neomezenému prodlužování pobytu cizince na území. Nejvyšší správní soud k tomu opakovaně uvedl, že pobyt na základě fikce „*není kvalitativně zcela totožný s povolením k dlouhodobému pobytu samotným, neboť jeho smyslem je pouze vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly a nikoli umožnění procesního „zacyklení“ pobytových žádostí a prakticky neukončitelného pobytového oprávnění*“ (rozsudek ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Azs 11/2017 - 32, obdobně srov. též rozsudky ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Azs 11/2017 - 32, ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Azs 54/2018 - 27, ze dne 7. 3. 2018 č. j. 1 Azs 268/2017 - 22, nebo 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019 - 19).

[17] Stěžovatel tedy z formulace obsažené v usnesení Ministerstva vnitra dovodil právní důsledky, které z ní objektivně nevyplývaly, což městský soud vyložil především v odst. [13] odůvodnění svého rozsudku. Skutečnost, že odůvodnění tohoto usnesení nesprávně interpretoval, nemůže založit zákonnost jeho dalšího pobytu ani zpochybnit závěr správních orgánů, že po pravomocném skončení řízení o původní žádosti fikce pobytu zanikla a od tohoto okamžiku pobýval stěžovatel na území bez platného pobytového oprávnění.

[18] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se shoduje na tom, že jsou-li naplněny podmínky uvedené v § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a nejsou-li dány překážky bránící vydání rozhodnutí (zejména nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince), je policie povinna rozhodnutí o povinnosti opustit území vydat. Uvedené ustanovení tedy nezakládá správnímu orgánu možnost uvážit, zda takové rozhodnutí vydá či nikoli. Dobrá víra stěžovatele v legálnost jeho stávajícího pobytu (i kdyby byla dána) proto nemohla mít vliv na samotnou existenci zákonné povinnosti správního orgánu rozhodnutí ukládající cizinci povinnost opustit území vydat. Tyto závěry plynou například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015 - 32, kde byla řešena otázka ochrany dobré víry cizince ve správnost aktů veřejné moci v pobytových věcech [možná dobrá víra cizince v legálnost jeho pobytu v době platnosti pobytového (překlenovacího) štítku]. V rozsudku ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016 - 45, dále kasační soud konstatoval, že dobrá víra cizince v oprávněnost jeho pobytu na území České republiky nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění. Posledně uvedený závěr je použitelný také na nyní projednávanou věc: jestliže dobrá víra není rozhodná pro naplnění podmínek správního

pokračování

vyhoštění, tím spíše (argument *a maiori ad minus*) nemůže být rozhodná v řízení o povinnosti opustit území, jakožto nejmírnějšího opatření pro neoprávněně pobývajících cizince na území (obdobně srov. usnesení tohoto soudu ze dne 3. 3. 2022, č. j. 3 Azs 413/2021 - 38).

[19] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že se městský soud nevypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, toto tvrzení vyvrací odst. [17] až [20] odůvodnění napadeného rozsudku, kde městský soud uvedl, že stěžovateli nebyl uložen zákaz vstupu na území členských států, nýbrž pouze povinnost vycestovat s možností následně usilovat o legalizaci dalšího pobytu. Správní orgány zohlednily, že stěžovatel pobýval na území oprávněně od roku 2018 do 1. 10. 2024 a neoprávněně pouze v období od 2. 10. 2024 do 6. 1. 2025; právě proto přistoupily k mírnějšímu opatření spočívajícímu toliko v uložení povinnosti opustit území, nikoli ke správnímu vyhoštění spojenému se zákazem vstupu.

[20] Lze tedy uzavřít, že městský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou a kasační stížnost neotevívá žádnou právní otázku, která by dosud nebyla rozhodovací praxí soudů vyřešena nebo která by vyžadovala judikatorní odklon. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Z uvedeného důvodu byla kasační stížnost postupem dle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelná odmítnuta.

[21] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. vychází z posouzení úspěchu účastníků řízení z pohledu výsledku sporu. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci úspěch, měla by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila. Ze spisu však nevyplývá, že by jí v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak nebyla přiznána žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. května 2026

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu

